

יום ב', י"ט באייר תשס"ז (07 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מאה שנה ל'מדינת היהודים'

מי שהיה עד לאירועים לציון מלאת מאתיים שנה למהפכה האמריקנית - מופעי הזיקוקים, מפגני הראווה של אניות המפרש ומטוסי הקרב; הצגות הפתיחה 1812 מאת צ'ייקובסקי, הופעות הרוק, המיצגים והמצעדים; שחזורי המערכות בשדות קרב ישנים בכל רחבי המדינה; המטבעות והבולים המיוחדים המעלים את זכרם של כל גיבורי המהפכה שניתן בכלל להעלות על הדעת, החל מג'ורג' וושינגטון ותומס ג'פרסון וכלה בקריספוס אטאקס (השחור הבוסטוני שנפל בהתנגשויות הראשונות עם הבריטים) וחיים סלומון (היהודי מפילדלפיה שמימן את צבאות 13 המושבות); הסיקור הטלוויזיוני התיעודי האינסופי בכל התחנות המסחריות, כולל "דקת יובל המאתיים" שבה הופיעו האישים המפורסמים במדינה, איש איש בתורו, ותיעדו את נפתוליה של המהפכה כל ערב במשך למעלה משנתיים; וההמולה הכללית שעוררו אנשי ציבור, מוסדות, בתי ספר ובתי עסק, אם לשם השתתפות בהתרוממות הרוח הכללית ואם לשם עשיית רווחים - מי שחזה בכל אלה אז ורואה היום כיצד מציינת המדינה היהודית את יובל המאה שלה, את מלאת מאה שנה לייסודה של התנועה הלאומית היהודית כארגון פוליטי בשנת 1897, אינו יכול להימנע מתחושה של רפיון נורא, של אומה אשר בריאותה ורוחה היו למפולת חרבה.

ישראל היא, כמובן, מדינה בסדר גודל אחר מאשר ארה"ב, ואיש לא יעלה על דעתו שהיא תתקרב לעוצמת האש שהופעלה בחגיגות ייסודה של אמריקה. אך ציון יובל המאתיים האמריקני הצליח להרשים את כל אלה שצפו בו לא רק בגלל קנה המידה העצום שלו. הוא הרשים בראש ובראשונה **משום שביטא** בכנות את העובדה, שאולי הודחקה במידת-מה בתקופת מלחמת וייטנאם, **שאמריקנים** בכל פינה בארצות-הברית **מסורים להיסטוריה ולרעיונות הלאומיים המשותפים להם**, והם גאים ליטול בהם חלק. כלומר, חגיגות היובל הללו היו ביטוי של מחויבות, של ביטחון עצמי ואפילו של הנאה - ההנאה ששואבים אמריקנים מהישגיה של אומתם. אי אפשר לתלות את האדישות ואת הספקנות, את התרדמה הכמעט-מוחלטת המאפיינות את יובל התנועה הציונית במיעוט משאבים. אם תחושות אלו של מחויבות, של ביטחון עצמי ושל הנאה מהישגיה של האומה כמעט לא ניכרו השנה בחיי הציבור, הרי זה מכיוון שהן, כמו באמריקה בתקופת וייטנאם, שקעו בתוך ביצה של מבוכה. כך, כמובן, במקרה הטוב. האפשרות הגרועה היא שהן אינן קיימות.

נזכיר, לדוגמה, כיצד חלף השנה - כמעט ללא הבהוב של התעניינות ציבורית - מועד שמן הסתם היה עשוי לשמש אבן פינה באירועי יובל המאה לתנועה הציונית: ב-ל' בשבט תרנ"ו [14 בפברואר 1896] מלאו 100 שנים לפרסום חיבורו של בנימין זאב הרצל, "**מדינת היהודים: ניסיון לפתרון מודרני של שאלת היהודים**". אחרים יאמרו, בוודאי, כי מוזר לייחס את ראשית תולדותיה של מדינה לספרון צנוע, אך, בין היהודים, היה לפרסום התוכנית השיטתית הראשונה לייסוד עצמאותם הלאומית השפעה דומה לזו של קרב לקסינגטון במושבות האמריקניות: זו היתה "הירייה שנשמעה מסביב לעולם".

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ב', י"ט באייר תשס"ז (07 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

[בע"ה, ההמשך בדף של מחר]

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה." [תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל